

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ, ਕਦੀ ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਆਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਫੇਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਭਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫੇਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਸਭਦਾ ਪਿਆਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਮੰਨੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ? ਇਸ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਦੀ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੋਨ ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੋਲਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਇੱਥੇ ਪੁਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਤੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਮੰਤਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਤਰ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦਾ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੇ? ਕਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠਦੇ? ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਮੇੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਮੂੰਹ ਹੀ ਫਿਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਮੂੰਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਜੇ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ! ਫੇਰ ਗੋਡ ਫ਼ਾਦਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਕਿ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਆਓ। ਕੀ ਉੱਥੇ ਦੀ ਹੀ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰਣਗੇ? ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਡਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਮਾਇਆ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਬਲ ਹੈ ਜੇ ਨੰਬਰਵਨ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਵੀ ਕਈ - ਕਈ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੁਣਾਏ ਹੋਏ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਮਿਸਲ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ.....ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਸੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਫੇਰ ਕਥਾਵਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਖੁਦ ਬਿਲਕੁਲ ਚਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਖੁਦ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ? ਇੱਥੇ ਵੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਭਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ ਝੂਠਾ ਨਿਕਲ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਕੌਣ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ? ਫੇਰ ਪਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਹਪ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੂਰਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਫੇਰ ਲੜਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੈਨਾਰਿਟੀ, ਉਹ ਹੈ ਮੈਜਾਰਿਟੀ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੌਣ ਮੰਨੇਗਾ? ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਧੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ

ਬਹੁਤ ਖਿਚਕੇ ਆਉਣਗੇ, ਜਿੰਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਲ ਭਰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ - ਜਾਣਨਹਾਰ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਸਭ ਦੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ? ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਣਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੱਲਬਾਤ, ਚਾਲ - ਚਲਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ, ਸ੍ਵਰਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ। ਛੁਈਮੁਈ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 5 ਪੌੜੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਪਰੋਂ ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਡਿੱਗਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆ। ਅੱਜਕਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਉਪਾਏ ਕਰਦੇ ਹਨ! 20 ਮੰਜਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਕੇ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਹਾਸਪਿਟਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣ, ਦੁੱਖ ਭੋਗਣ। ਫੇਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਬੱਚਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਜਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਭੱਜ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੀਵਘਾਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਸ। ਕਈ ਤਾਂ ਹਾਸਪਿਟਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਡਾਕੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਗੋਲੀ ਦੇ ਦੇਣ ਤਾਂ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਗੋਲੀ ਦੇਣਾ ਮਹਾਪਾਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਪੀੜਾ ਭੋਗਨ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਈਏ। ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਕੌਣ ਛੁਡਾਵੇ? ਇਹ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਰਿਟਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਝ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਨਵੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ.....ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਹਾਕਾਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਲੈ ਚਲੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਬਾ ਆਵੇਗਾ, ਸਭ ਮਰਣਗੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਪੀਸ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋਣ, ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਜੈਨੈਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਾ ਮੌਤ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕਿੰਨਾ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਕਿਵੇਂ ਮਰਦੇ ਹਨ! ਬਾਬਸ ਨਾਲ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ? ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਪ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫੇਰ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੀ? ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਜਲਮਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਲਮਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਖੰਡ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਬੂ ਸਭਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੂਝ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਅਰੂ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਣਵਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਫੇਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾ। ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਸਭ ਮੰਦਿਰਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਹੀ ਜੜ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੁਝ ਵਕਤ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹੋਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਫੇਰ ਤਾਂ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਵਕਤ ਆਵੇਗਾ। ਸਭ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਟੁੱਟ - ਫੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਹੋਲਸੇਲ ਮੌਤ ਹੋਣਗੇ। ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੱਬ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਚੂਰਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਜੜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਖੇਡ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਡ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ? ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਦੈਵੀ ਰਾਜ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ। ਜੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਟੀਚਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਕੇ ਖੁਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੇ ਗਿਆਨ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ, ਚਲਨ ਨਹੀਂ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ - ਅਸੁਰ ਛਿਪਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ ਫੇਰ ਬਾਹਰ ਟੁੱਟਰ ਬਣ ਕਿੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਜੇ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵਿਘਨ ਰੂਪ

ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਟਾਵਰ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਰਾਇਲ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਰਾਇਲ ਇਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਕੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆਏਗਾ। ਫੇਰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤਾਂ ਘਰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸ਼ਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨਵਾਸੀ ਬਣੋ। ਮੂਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਣਾ ਹੈ, ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਟਾਵਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਟਾਕੀ ਮਾਰੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ। ਚੰਗਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਹੁਤ ਰਾਇਲਟੀ ਨਾਲ ਮਿੱਠਾ ਹੋਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਟਾਵਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਮੂਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਟਾਕੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਸਵੈ ਦੀ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਛੂਈਮੁਈ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਭਵ :
ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਵੈ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਜਦੋਂ ਹੱਦ ਦੇ ਮੇਰੇ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਅਲੈਕਿਕ, ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਆਰਥ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ ਉਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣੇ ਹਨ? ਵਿਅਰੂ ਸੁਭਾਅ - ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੇ ਹਨ? ਕਦੀ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੁਭਾਅ ਵਸ਼ੀਭੂਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਓ।

*****